

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Magdalena Gałkowska

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2020 r. w Puławach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództw: N. B., R. K., A. S. i G. Z.

przeciwko T. M.

o wynagrodzenia za pracę, diety, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

I. Zasądza od pozwanego T. M. na rzecz powoda **R. K.** kwoty:

- 2.580,00 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

- 4.029,60 zł (cztery tysiące dwadzieścia dziewięć złotych 60/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

- 1.928,32 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia osiem złotych 32/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

II. Oddała powództwo R. K. w pozostałej części;

III. Wyrokowi w pkt I do kwoty 3.500,00 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

IV. Zasądza od pozwanego T. M. na rzecz powoda **N. B.** kwoty:

-2.580,00 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

- 4.029,60 zł (cztery tysiące dwadzieścia dziewięć złotych 60/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

V. Oddała powództwo N. B. w pozostałej części;

VI. Wyrokowi w pkt IV do kwoty 3.500,00 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

VII. Zasądza od pozwanego T. M. na rzecz powoda **G. Z.** kwoty:

- 2.580,00 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

- 4.029,60 zł (cztery tysiące dwadzieścia dziewięć złotych 60/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

- 1.325,72 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia pięć złotych 32/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

VIII. Oddała powództwo G. Z. w pozostałej części;

IX.Wyrokowi w pkt VII do kwoty 3.500,00 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

X.Zasądza od pozwanego T. M. na rzecz powoda **A. S.** kwoty:

- 2.580,00 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

- 4.029,60 zł (cztery tysiące dwadzieścia dziewięć złotych 60/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

- 1.325,72 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia pięć złotych 32/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;

XI. Oddała powództwo A. S. w pozostałej części;

XII.Wyrokowi w pkt X. do kwoty 3.500,00 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

XIII.Koszty procesu znosi wzajemnie między stronami.

IV P 67/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lutego 2018r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Zabrze powód R. K. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego T. M., prowadzącego Usługi (...) w P. kwot: 915 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za listopad 2017, 8437 zł netto tytułem wynagrodzenia za grudzień 2017r, 36.600zł tytułem diety za cały okres pracy, 9.840 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2018r. sprawa ta została przekazana tut. sądowi do rozpoznania i została zarejestrowana pod sygn. IVP 67/18.

W piśmie procesowym z dnia 16 lipca 2018r. (k.58-59) powód ograniczył powództwo o kwotę 2500 zł .

Pozwany T. M., prowadzący Usługi (...) w P. powództwa R. K. początkowo nie uznawał w żadnym zakresie i wnosił o jego oddalenie, a w piśmie procesowym z dnia 14 sierpnia 2018r. (k.70-71) potwierdził, że powodowi R. K. nie zostały wypłacone diety za grudzień 2017r.

W pozwie z dnia 13 lutego 2018r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Zabrze powód N. B. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego T. M., prowadzącego Usługi (...) w P. kwot: 6560 zł tytułem wynagrodzenia za grudzień 2017r, 23,440 zł tytułem diety za cały okres pracy.

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2018r. sprawa ta została przekazana tut. sądowi do rozpoznania i została zarejestrowana pod sygn. IVP 68/18.

Postanowieniem tut. sądu wydanym na rozprawie w dniu 30.10.2018r. sprawa IVP 68/18 została połączona do łącznego rozpoznania i wyrokowania ze sprawą IVP 67/18.

Pozwany T. M., prowadzący Usługi (...) w P. początkowo w odpowiedzi na pozew z dnia 26.04.18 (k.27 akt sprawy IVP 68/18) wskazywał, że wynagrodzenie w wysokości 3500 zł wypłacono N. B. za okres od września do listopada 2017r. i potwierdził brak wypłaty wynagrodzenia za grudzień 2017r.; w tym samym piśmie wpisał też, że powód pokwitował fakt odbioru diet za grudzień 2017r. W pismach z dnia 11 lipca 2018r. i 11 lipca 2018r. nazwanych odpowiedzi na pozew, pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości poza wynagrodzeniem za grudzień 2017r (k. 40, 45 akt sprawy IVP 68/18)

W pozwie z dnia 13 lutego 2018r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Zabrzu powód G. Z. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego T. M., prowadzącego Usługi (...) w P. kwot: 1031 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za listopad 2017, 8437 zł netto tytułem wynagrodzenia za grudzień 2017r, 27.355 zł tytułem diety za cały okres pracy, 5.855 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2018r. sprawa ta została przekazana tut. sądowi do rozpoznania i została zarejestrowana pod sygn. IVP 80/18.

Postanowieniem tut. sądu wydanym na rozprawie w dniu 30.10.2018r. sprawa IVP 80/18 została połączona do łącznego rozpoznania i wyrokowania ze sprawą IVP 67/18.

Pozwany T. M. w odpowiedzi na pozew (k.39, 54, akt sprawy IVP 80/18) powództwa nie uznawał, poza żądaniem wypłacenia ekwiwalentu za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego.

W pozwie z dnia 14 lutego 2018r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Zabrzu powód A. S. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego T. M., prowadzącego Usługi (...) w P. kwot: 856 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za listopad 2017, 8437 zł netto tytułem wynagrodzenia za grudzień 2017r, 27.355 zł tytułem diety za cały okres pracy, 5885 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2018r. sprawa ta została przekazana tut. sądowi do rozpoznania i została zarejestrowana pod sygn. IVP 82/18.

Postanowieniem tut. sądu wydanym na rozprawie w dniu 30.10.2018r. sprawa IVP 82/18 została połączona do łącznego rozpoznania i wyrokowania ze sprawą IVP 67/18.

Pozwany T. M. w odpowiedzi na pozew (k.39, 59, akt sprawy IVP 82/18) powództwa nie uznawał, poza żądaniem wypłacenia ekwiwalentu za 2 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego.

Na rozprawie wyznaczonej w sprawie IVP 67/18 w dniu 30 października 2018r., która została wyznaczona po połączeniu spraw wszystkich powodów do jednej sprawy IVP 67/18, pozwany T. M. oświadczył (k.100), że uznaje powództwa wszystkich powodów tylko co do ich żądań zasądzenia na ich rzecz wynagrodzeń za grudzień 2017r. do kwot wskazanych na listach płac; w pozostałym zakresie powództw nie uznawał.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. M. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w P. (k.30).

W okresie objętym sporem księgowość firmy pozwanego prowadziła A. D., która zajmowała się min. sporządzaniem list płac, aktami osobowymi, wyliczaniem diet z podróży służbowych (zeznania świadka A. D. k. 100v-102v).

Powód R. K. w dniu 14 czerwca 2017r. zawarł na piśmie umowę o pracę z pozwanym T. M. i była to umowa na czas określony od dnia 20 czerwca 2017r. do dnia 23 grudnia 2017r., w charakterze pracownika ogólnobudowlanego, w wymiarze pełnego etatu na budowie (usłudze) eksportowej na terenie Belgii i Holandii, w §3 tej umowy wpisano, że

w okresie zatrudnienia za granicą powód będzie otrzymywał miesięczne wynagrodzenie brutto w wysokości 3500 zł (k.5-7, 35-36). Powód nie złożył do pozwanego świadectw pracy od poprzednich pracodawców.

Powód N. B. w dniu 21 sierpnia 2017r. zawarł na piśmie umowę o pracę z pozwanym T. M. i była to umowa na czas określony od dnia 25 sierpnia 2017r. do dnia 23 grudnia 2017r., w charakterze pracownika ogólnobudowlanego, w wymiarze pełnego etatu na budowie (usługach) eksportowej na terenie Belgii i Holandii, w §3 tej umowy wpisano, że w okresie zatrudnienia za granicą powód będzie otrzymywał miesięczne wynagrodzenie brutto w wysokości 3500 zł (k.28-29 akt sprawy IVP 68/18).

Powód G. Z. w dniu 31 lipca 2017r. zawarł na piśmie umowę o pracę z pozwanym T. M. i była to umowa na czas określony od dnia 5 sierpnia 2017r. do dnia 23 grudnia 2017r., w charakterze pracownika ogólnobudowlanego, w wymiarze pełnego etatu na budowie (usługach) eksportowej na terenie Belgii i Holandii, w §3 tej umowy wpisano, że w okresie zatrudnienia za granicą powód będzie otrzymywał miesięczne wynagrodzenie brutto w wysokości 3500 zł (k.5-7 akt sprawy IVP 80/18). Powód nie złożył do pozwanego świadectw pracy od poprzednich pracodawców.

Powód A. S. w dniu 24 lipca 2017r. zawarł na piśmie umowę o pracę z pozwanym T. M. i była to umowa na czas określony od dnia 1 sierpnia 2017r. do dnia 23 grudnia 2017r., w charakterze pracownika ogólnobudowlanego, w wymiarze pełnego etatu na budowie (usługach) eksportowej na terenie Belgii i Holandii, w §3 tej umowy wpisano, że w okresie zatrudnienia za granicą powód będzie otrzymywał miesięczne wynagrodzenie brutto w wysokości 3500 zł (k.5-7 akt sprawy IVP 82/18). Powód nie złożył do pozwanego świadectw pracy od poprzednich pracodawców.

Powodowie: R. K., N. B., G. Z. i A. S. wykonywali swoją pracę na rzecz pozwanego, w ramach łączących ich stosunków pracy, na terenie Belgii (bezsporne).

Każdy z powodów, w każdym miesiącu swojej pracy (do 20 grudnia 2017r.) , wpisywał w miesięczną listę, przygotowaną przez pozwanego, każdego dnia gdy był w pracy, gdzie wykonywał pracę, w jakich godzinach, z jakiego materiału, ile metrów (k.37-39 akt sprawy IVP 67/18, k.65-67 akt sprawy IVP 80/18, k.43-45 akt sprawy IVP 82/18, zeznania świadka A. M. (1) k.175-175v, zeznania powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc: R. K. k.175v-176, N. B. k.176-176v, G. Z. k.176v-177 i A. S. k.177-177v).

Każdy z powodów w okresie swojego zatrudnienia, otrzymywał od pozwanego wynagrodzenie wypłacane w formie zaliczek w wypłatach kilka razy w ciągu danego miesiąca w euro, zwykle na podstawie dowodów KW, a fakt odbioru tych pieniędzy każdy z nich kwitował swoim podpisem, ale też i w formie przelewów bankowych (k.72-85v akt sprawy IVP 67/18, k.56-61 akt sprawy IVP 68/18, k.88-96 akt sprawy IVP 80/18, k.99-108 akt sprawy IVP 82/18, zeznania świadka A. M. (1), zeznania powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc: R. K., N. B., G. Z. i A. S.).

Wysokość wynagrodzenia miesięcznego każdego z powodów była określona w umowach o pracę łączących każdego z powodów z pozwanym i była to kwota 3500 zł i taka kwota była wpisywana przez A. D. do miesięcznych list płac, lecz faktycznie pozwany i powodowie ustnie uzgodnili, że wynagrodzenia każdego z powodów będzie wynikało z miesięcznych rozliczeń wykonanych przez każdego z pracowników prac na terenie tej budowy i ustalonej indywidualnie stawki (zeznania świadków: A. D. i A. M. (1), zeznania powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc: R. K., N. B., G. Z. i A. S.). Po każdym miesiącu A.D. sporządzała zestawienia dla każdego pracownika robot wykonanych przez niego w danym miesiącu, wpisanych przez nią na podstawie imiennych kart pracy sporządzanych przez każdego z pracowników, ale też i danych od inspektora budowy, weryfikujących ewentualnie wpisy pracowników, a potem na podstawie tych zestawień, wyliczała, po zakończeniu każdego miesiąca, wysokość należnego każdemu z powodów w danym miesiącu wynagrodzenia oraz kwotę do wypłaty, uwzględniając wypłacone każdemu z powodów zaliczki (zeznania świadka A. D., rozliczenia: k.8-13 akt sprawy IVP 67/18, k.9-12 akt sprawy IVP 68/18, k.8-13 akt sprawy IVP 80/18, k.8-12 akt sprawy IVP 82/18). Takie samo rozliczenie zostało dokonane przez nią za miesiąc grudzień (k.12akt sprawy IVP 68/18, k.8 akt sprawy IVP 80/18, k.8 akt sprawy IVP 82/18).

Każdy z powodów, w okresie swojego zatrudnienia aż do 30 listopada 2017r., podpisywał listy płac przedstawiane im przez pozwanego, w których wpisane były kwoty wynagrodzeń określone w umowach o pracę łączących każdego z

powodów z pozwanym tj. kwoty brutto 3.500 zł (listy płac: k.42-48v akt sprawy IVP 67/18, k.30-33v akt sprawy IVP 68/18, k.40-43 akt sprawy IVP 80/18, k.46-49v akt sprawy IVP 82/18).

Za grudzień 2017r. sporządzona została lista płac, dla każdego z powodów została wpisana tam kwota wynagrodzenia 2580 zł i żaden z powodów tej listy płac nie podpisał ((k.48-48v akt sprawy IVP 67/18, k.42-42v akt sprawy IVP 68/18, bezsporne).

Powodowie, oprócz wynagrodzenia za pracę, otrzymywali do dnia 30 listopada 2017r. także diety w dziennej wysokości wynikającej z ogólnie obowiązujących przepisów i wysokość tych diet wyliczała po każdym miesiącu A.D. w formie „Rozliczenia kosztów podróży służbowej poza granicą kraju” (zeznania świadka A. D., k. 50-52v akt sprawy IVP 67/18, k.63-64v akt sprawy IVP 80/18, k.51-52v akt sprawy IVP 82/18). Każdy z powodów fakt odbioru pieniędzy tytułem wyliczonych im diet za okres do 30 listopada 2017r. kwitował na przedstawianych każdemu z nich miesięcznych rozliczeniach sporządzonych przez A. D., (zeznania świadka A. D., rozliczenia: k. 50-52v, k.34-35 akt sprawy IVP 68/18, k.63- 64v akt sprawy IVP 80/18, k.51-52v akt sprawy IVP 82/18).

Za okres pobytu każdego z powodów za granicą w grudniu 2017r. sporządzone zostało rozliczenie kosztów podróży za ten miesiąc dla każdego z powodów i wyliczona została każdemu z nich do wypłaty kwota 4029,60 zł (k.53, k.41 akt sprawy IVP 68/18). Powodowie: A. S., R. K. i G. Z. nie pokwitowali na tych rozliczeniach faktu odbioru przez nich tych pieniędzy tytułem wyliczonych im diet za grudzień (rozliczenie k.53). Powód B. B. podpisał fakt odbioru kwoty 4029,60 zł tytułem rozliczenia diety za grudzień 2017r. (k. 35v, 41 akt sprawy IVP 68/18).

Stosunek pracy łączący każdego z powodów z pozwanym rozwiązał się z dniem 20 grudnia 2017r. (bezsporne).

W okresie swojego zatrudnienia powodowie: A. S., R. K. i G. Z. nie przebywali na urloпах wypoczynkowych (zeznania powodów: A. S., R. K. i G. Z.).

W dniu 29 stycznia 2018r. pozwany i powodowie ustalili, że w ramach rozliczeń z tytułu stosunków pracy pomiędzy pozwanym a powodowymi pracownikami, pozwany przekaze im, a konkretnie R. K., samochód O. (...) o wartości 15.000 zł, po to aby dług pozwanego wobec pracowników, w tym powodów, z tytułu zaległego wynagrodzenia zmniejszył się po 600 euro (zeznania świadków: A. M. (1), zeznania powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc: R. K., N. B., G. Z. i A. S., faktura k.86 , dowody KW- k.79, k.61 akt sprawy IVP 68/18, k.89 akt sprawy IVP 80/18, k.100 akt sprawy IVP 82/18). Tego też dnia pozwany wypłacił powodom kwoty nazwane „zaliczka za grudzień 2017r.” w wysokości po 3000 zł (k.79, k.61 akt sprawy IVP 68/18, k.89 akt sprawy IVP 80/18, k.100 akt sprawy IVP 82/18).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a w szczególności złożone do akt IVP 67/18, IVP 68/18, IVP 80/18 i IVP 82/18: umowy o pracę z każdym z pracowników, listy płac złożone do akt IVP 67/18, IVP 68/18, IVP 80/18 i IVP 82/18, rozliczenia podróży służbowych każdego z powodów, dowody KW, dowody przelewów bankowych, rozliczenia „Roboty wykonane w miesiącu, zaliczki wypłacone w miesiącu, rozliczenia należności . Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka A. D., bo jej zeznania są zgodne z dokumentami złożonymi do akt sprawy, są też w całości logiczne i prawdopodobne oraz szczerze, a także nie są kwestionowane przez żadną ze stron.

Natomiast zeznania powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc - co do faktu, iż nie otrzymali oni pieniędzy wynikających z rozliczeń kosztów podróży służbowej poza granicę kraju w kwotach wskazaniach w miesięcznych rozliczeniach, pod którymi to dokumentami księgowymiłożyli swoje własnoręczne podpisy, nie zasługują na obdarzenie ich wiarą, bo twierdzeniom tym przeczą właśnie podpisy złożone przez każdego z powodów własnoręcznie na tych rozliczeniach. Zeznania każdego z powodów w tym zakresie są więc nielogiczne i niewiarygodne, bo nie jest możliwym, aby dorosły człowiek, z dużym doświadczeniem zawodowym, bez przymusu podpisywał przedstawiane jemu dokumenty, które by podpisał, a jeżeli tak by zrobił, to byłoby to działanie delikatnie mówiąc nierozważne i lekkomyślne. Wobec tego zeznań powodów w tym zakresie, sąd nie obdarzył wiarą. W pozostałym zakresie sąd dał

wiarę zeznaniom powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc co do istotnych dla sprawy faktów, zresztą zeznania stron, poza tą jedną istotną okolicznością, o której była mowa wyżej, zgodnie opisują stan faktyczny.

Zeznania świadka A. M. (1) zasługują na ich obdarzenie wiarą także, podobnie jak w przypadku powodów, poza jego twierdzeniami, że nie otrzymał on pieniędzy wynikających z rozliczeń kosztów podróży służbowej poza granice kraju w kwotach wskazaniach w miesięcznych rozliczeniach, pod którymi złożył podpis, które to zeznania z takich samych jak w przypadku powodów przyczyn, nie zasługują na obdarzenie ich wiarą.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Na wstępie podnieść należy, iż pozwany uznał powództwo każdego z powodów co do wynagrodzenia za grudzień 2017r., ale do wysokości adekwatnej do treści umów o pracę i kwot wpisanych do listy płac za grudzień 2017r. tj. do wysokości 2580 zł. Natomiast każdy z powodów twierdzi, że umowa z pozwanym co do wysokości wynagrodzenia i sposobu jego wyliczania była inna niż to wynika z treści umów o pracę i list płac a zeznania powodów tym zakresie potwierdzają świadkowie A. D. i A. M.. Każdy z powodów przyznaje, że otrzymywał on od pozwanego kwoty zaliczek na poczet należnego im miesięcznego wynagrodzenia, a fakt otrzymania tych zaliczek wynikał z podpisanych przez nich dowodów KW i żaden z powodów nie kwestionuje żadnego z dowodów KW; także R. K., G. Z. i A. S. nie kwestionują, że część wypłat otrzymali oni przelewem bankowym. Zatem stwierdzić należy, że w okresie zatrudnienia każdego z powodów, ale też i w styczniu 2018r., każdy z nich otrzymał od pozwanego tytułem należności ze stosunku pracy łącznie kwoty: R. K. 12.105,45 euro i 3000 zł, N. B. 5610 euro i 3000 zł, G. Z. 10.163,13 euro i 3000 zł, A. S. 10.169,66 euro i 3000 zł. Powodowie zgodnie twierdzą, że wypłacone im przez pozwanego kwoty są to kwoty tytułem tylko wynagrodzenia za pracę a nie należnych im diet z tytułu podróży służbowych przysługujących im w wysokości wynikającej z przepisów. Według każdego z nich, kwoty wypłacone im nie stanowią rozliczenia w pełni ich wynagrodzeń, które powinni otrzymać od pozwanego za okres od zawarcia przez każdego z nich umowy o pracę do dnia 23 grudnia 2017r i tak: R. K. twierdzi, iż winien on otrzymać jeszcze kwotę 915 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za listopad i kwotę 8437 zł netto wynagrodzenia za grudzień, N. B. twierdzi, że wypłacone mu kwoty nie obejmują wynagrodzenia za grudzień w wysokości 6500 zł, G. Z., iż winien on otrzymać jeszcze kwotę 1031 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za listopad i kwotę 8437 zł netto wynagrodzenia za grudzień, A. S., iż winien on otrzymać jeszcze kwotę 856 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za listopad i kwotę 8437 zł netto wynagrodzenia za grudzień.

Tymczasem pozwany twierdzi, że należności wypłacane powodom przez niego w okresie ich zatrudnienia, a także w styczniu 2018r. dokonywane były także na poczet diet należnych każdemu z powodów według ogólnie obowiązujących przepisów. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z § 13 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowe, dieta przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej, czyli w przypadku Belgii, jest to kwota 48 euro. Pozwany pracodawca prawidłowo więc przyjął tę stawkę, a następnie prawidłowo, mając na uwadze liczbę dni podróży służbowej każdego z powodów odbytych w danym miesiącu, obliczył dla każdego z nich kwotę tytułem diety za dany miesiąc i kwoty te zawarte były w miesięcznych rozliczeniach sporządzanych przez A. D.. Te sporządzone na piśmie rozliczenia - „Rozliczenia kosztów podróży służbowej poza granicą kraju”, dotyczące poszczególnych miesięcy ich pracy w przypadku wszystkich powodów w okresie od początku ich zatrudnienia aż do listopada 2017r., a przypadku N. B. także i do grudnia 2017r. w miejscu: „Niniejszym kwituje odbiór kwoty:” zawierały ich własnoręczne podpisy. Powodowie słuchani w trybie art. 299 kpc nie kwestionowali, że oni złożyli własnoręcznie te podpisy, ale jak twierdzą, nie podpisywali tego regularnie, a jednorazowo, gdy była sytuacja, że w nocy zaspani, podpisywali jakieś dokumenty przedstawione im przez pracodawcę, ale oni faktycznie w żadnym miesiącu swojej pracy tych kwot tytułem diet nie otrzymali. Takie twierdzenia powodów nie zasługują na obdarzenie ich wiarą, co sąd podnosił wyżej, bo złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie płacowym jakim jest rozliczenie kosztów podróży służbowej pod oświadczeniem: „Niniejszym kwituje odbiór kwoty:” stanowi wprost potwierdzenie faktu, że kwotę wskazaną na tym dokumencie tytułem diety otrzymał. Podpis, jak stanowi art. 78 kc w zw. z art. 300 kp, ma określony cel, ponieważ jest potwierdzeniem złożonego oświadczenia woli którego dotyczy dany dokument i jest złożony własnoręcznie na dokumencie obejmującym jego treść. Składając podpis na dokumencie obejmującym oświadczenie woli, podpisujący

wyraża więc wolę wywołania określonych skutków prawnych i daje jednocześnie wyraz temu, że dokument zawiera ostateczną, a nie jedynie projektowaną treść danego oświadczenia, że oświadczenie to jest zupełne, oraz że pochodzi od osoby podpisanej. Podpis ten winien być złożony na dokumencie pod treścią i powodowie, składając swoje podpisy w miejscu pod oświadczeniem dotyczącym ich osoby tj. - „Niniejszym kwituję odbiór kwoty:”, tym samym potwierdzili, że otrzymali oni kwotę wskazaną do wypłaty w tym rozliczeniu.

Także i złożenie przez pracownika podpisu na liście płac w rubryce „data i podpis pracownika” przy wpisanej we wcześniejszej rubryce kwoty „Do wypłaty” oznacza że pracownik swoim podpisem potwierdził fakt otrzymanie tej kwoty. Skoro więc lista płac sporządzona za miesiąc grudzień nie zawiera podpisów żadnego z powodów, to oznacza to, że nie otrzymali oni kwot wskazanych na tej liście płac tj. kwot po 2850 zł. Pozwany uznając ostatecznie powództwa w tym zakresie przyznał, że kwoty te nie były powodom wypłacone. Faktem jest, że jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a szczególności z zeznań świadków: A.D. i A. M. oraz zeznań powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc, wprawdzie zawarte przez każdego z powodów z pozwanym na piśmie umowy o pracę wskazywały, że miesięczne wynagrodzenie każdego z powodów będzie wynosić stałą kwotę 3500 zł, ale faktycznie pozwany i powodowie ustnie uzgodnili, że wysokość miesięcznego wynagrodzenia każdego z powodów będzie wynikała z miesięcznych rozliczeń wykonanych przez każdego z pracowników prac na terenie tej budowy i ustalonej stawki. Zgodnie z tymi ustaleniami, po każdym miesiącu A.D. sporządzała zestawienia dla każdego pracownika i wyliczała, po zakończeniu każdego miesiąca, wysokość należnego każdemu z powodów w danym miesiącu wynagrodzenia oraz kwotę do wypłaty, uwzględniając wypłacone każdemu z powodów zaliczki i takie samo rozliczenie zostało sporządzone przez nią za miesiąc grudzień. Powodowie przyznają, że wynagrodzenia wyliczone według tego ustnego uzgodnienia były im faktycznie wypłacane w każdym miesiącu, a tylko w listopadzie powodowie: R. K., G. Z. i A. S. mieli niedopłatę wynagrodzenia w stosunku do wyliczenia sporządzonego przez A. D. za ten miesiąc.

Tymczasem treść umowy o pracę zawartej na piśmie przez każdego z powodów i pozwanego, kreującej w przypadku każdego z powodów stosunek pracy, określała inne warunki wynagradzania każdego z powodów tj. wynagrodzenie miesięczne w stałej wysokości 3500 zł i otrzymanie takich, a nie innych kwot, każdy z powodów kwitował, składając swój podpis na listach płac, a działo się to w okresie od miesiąca rozpoczęcia pracy aż do listopada i od wynagrodzenia w takiej wysokości odprowadzany był przez pracodawcę podatek dochodowy. Wskazanie w treści umowy o pracę wysokości wynagrodzenia i sposobu jego obliczania jest jednym z istotnych elementów umowy o pracę, a wysokość wynagrodzenia ma wpływ na wymiar składek na ubezpieczenia społeczne oraz na wymiar podatków. W sytuacji więc, kiedy umowa o pracę jest niezgodna z rzeczywistością, a pracodawca uchyla się od wykonania stosownych zapisów, pracownik ma prawo powiadomić o tym organy Państwowej Inspekcji Pracy, które zbadają zgodność umowy o pracę z rzeczywistością, ewentualnie zawiadomią inne organy (ZUS, Urząd Skarbowy) o stwierdzonych nieprawidłowościach. Nie jest bowiem zgodne z prawem działanie pracodawcy, który „omija” obowiązek opłacania stosownych składek czy podatków, poprzez zawieranie umowy o pracę, opiewającej na niższe wynagrodzenie, niż rzeczywiście wypłacane. Działanie takie może być uznane za przestępstwo, opisane w art. 219 kk, godzące w prawo pracownika do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a jednocześnie może wypełniać znamiona innych czynów zabronionych (np. nierzetelne prowadzenie ksiąg rachunkowych, czy nie pobranie - jako płatnik - podatku we właściwej wysokości). Jednakże także i druga strona stosunku pracy tj. pracownik, który godzi się na takie warunki wypłaty wynagrodzenia, nie jest bezkarny. Taki pracownik bowiem, nie ujawniając wszystkich swoich dochodów, przez co uchyla się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania, naraża na straty budżet państwa i taki podatnik (pracownik), podlega odpowiedzialności karnej skarbowej.

Zatem uznać należy, że każdy z powodów otrzymywał od pozwanego co miesiąc, w szczególności w listopadzie 2017r. wynagrodzenie w wysokości co najmniej przewidzianej w umowie o pracę, pokwitował fakt odbioru wynagrodzenia w wysokości po 3500 zł brutto na liście płac, a oprócz tego, skoro pozwany wypłacał powodom kwoty wynagrodzenia ponad 3500 zł, to zarówno pozwany pracodawca, jak i pobierający takie wynagrodzenia każdy z powodów, narażali się na konsekwencje, o który nadmieniono wyżej. Sąd nie akceptuje umów stron, aby wynagrodzenie danego pracownika było wypłacane według innych zasad i w innej wysokości niż wynagrodzenie, którego wysokość i zasady wypłacanie oraz jego obliczania wynikają z treści umowy o pracę; takie zachowanie stron tj. zawieranie przez strony umowy o

pracę na piśmie, opiewającej na niższe wynagrodzenie, niż rzeczywiście wypłacane, zasługuje na potępienie i nie może stanowić dla pracownika podstawy wysuwania żądań wobec pracodawcy.

Stwierdzić także należy, że suma kwot miesięcznych diet należnych każdemu z powodów z tytułu odbytych przez każdego z nich w okresie zatrudnienia u pozwanego podróży służbowych, wyliczona w tych szczegółowych rozliczeniach podróży służbowych, została każdemu z nich wypłacona w ramach wypłacanych zaliczek, a ten fakt otrzymania w każdym miesiącu kwoty wskazanej w rozliczeniu diet, każdy z powodów potwierdzał własnoręcznym za okres od dnia rozpoczęcia pracy przez każdego z nich aż do listopada 2017r. - w przypadku wszystkich powodów, a w przypadku N. B., także i za grudzień 2017r.

W okresie zatrudnienia każdego z powodów, ale też i w styczniu 2018r., każdy z nich otrzymał od pozwanego tytułem należności ze stosunku pracy łącznie kwoty: R. K. 12.105,45 euro i 3000 zł, N. B. 5610 euro i 3000 zł, G. Z. 10.163,13 euro i 3000 zł, A. S. 10.169,66 euro i 3000 zł. Tymczasem, biorąc pod uwagę wysokość wynagrodzenia wynikającą z umów o pracę – netto miesięczne wynagrodzenia 2.510,34 zł i wyliczoną wysokość diet, to w okresie od początku swojego zatrudnienia do 30 listopada 2017r.: R. K. powinien otrzymać od pozwanego kwotę: ponad 15.000 zł netto tytułem wynagrodzenia i ponad 26.000 tytułem diet, N. B.: ok.10.000 zł tytułem wynagrodzenia i ok 21.000 zł tytułem diet, G. Z. i A.S. ponad 10.000 zł tytułem wynagrodzenia i ponad 22.000 zł tytułem diet. Zatem stwierdzić należy, że faktyczne wypłaty dokonane przez pozwanego powodom w formie zaliczek na dowodach KW i przelewów kwot z tytułu łączącego każdego z nich z pozwanym stosunku pracy łącznie przekraczały, w przypadku każdego z powodów (znacznie w przypadku powodów: R. K., A. S. i G. Z.) kwoty, które zgodnie z prawem, tj. z treścią umów o pracę i przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, winny być każdemu z nich wypłacane.

Jak wyżej podniesiono, w ocenie sądu, wszyscy powodowie otrzymali wynagrodzenie za pracę za listopad 2017 w wysokości wynikającej z zawartej na piśmie i obowiązującej strony umowy o pracę i dlatego sąd oddalił żądania powodów: R. K., A. S. i G. Z., zasądzenia na rzecz każdego z nich wyrównania wynagrodzenia za ten miesiąc.

Jak też już wyżej podniesiono, poza sporem jest, że wszyscy powodowie nie otrzymali wynagrodzenia za grudzień 2017r. (do 20 grudnia) i w ocenie sądu, jak już to wyżej podniesiono, każdy z nich powinien otrzymać wynagrodzenie w wysokości adekwatnej do kwoty wpisanej do treści umowy o pracę tj. 2850 zł i sąd zasądził na rzecz każdego z powodów kwoty po 2850 zł tytułem wynagrodzenia za grudzień 2017r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Wobec tego, że sąd uznał – jak wyżej podniesiono, iż wszyscy powodowie, poprzez złożenie przez każdego z nich własnoręcznego podpisu na miesięcznych dokumentach płacowych, jakimi są miesięczne rozliczenia kosztów podróży służbowej, za okres od dnia rozpoczęcia pracy przez każdego z nich do 30 listopada 2017r. pod oświadczeniem: „Niniejszym kwituje odbiór kwoty:”, wprost potwierdzili fakt, że kwotę wskazaną na tym każdym z tych dokumentów tytułem diet otrzymali, to sąd oddalił żądania wszystkich powodów zasądzenia na ich rzecz diet za okres do listopada 2017r. Sąd natomiast zasądził na rzecz powodów: R. K., G. Z. i A. S. kwoty po 4.029,60 zł tytułem niewypłaconych im kwot tytułem rozliczenia diet za grudzień 2017r., bo na tych dokumentach płacowych brak jest ich podpisu kwitującego odbiór tych kwot;

Sąd także w pkt IV wyroku zasądził na rzecz N. B. kwotę 4.029,60 zł tytułem diet za grudzień 2017r., ale to rozstrzygnięcie sądu stanowi jednak omyłkę, ponieważ stan faktyczny istniejący w sprawie tj. fakt, iż N. B. złożył swój podpis na rozliczeniu diet za grudzień 2017r. pod oświadczeniem: „Niniejszym kwituje odbiór kwoty:”, co według sądu- jak podniesiono wyżej, stanowiło potwierdzenie, że N. B. taką kwotę otrzymał a jego twierdzenia, że tak nie było, pozostają nieprawdopodobne. Sąd więc jego powództwo w tym zakresie winien oddalić.

Sąd także uznał, iż żądania powodów: R. K., G. Z. i A. S. zasądzenia na ich rzecz od pozwanego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, co do zasady, a nie co do wysokości, zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 171§ 1 kp w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Na wstępie podnieść należy, że zgodnie z art. 154 § 1 kp, wymiar urlopu wynosi 20 dni - jeżeli pracownik jest zatrudniony krócej niż 10 lat i 26 dni - jeżeli pracownik jest zatrudniony co najmniej 10 lat, przy czym zgodnie z art. 154¹ § 1 kp, do okresu zatrudnienia, od którego zależy prawo do urlopu i wymiar urlopu, wlicza się okresy poprzedniego zatrudnienia, bez względu na przerwy w zatrudnieniu oraz sposób ustania stosunku pracy. Z akt sprawy nie wynika, iżby powodowie: R. K., G. Z. i A. S. w okresie zatrudnienia u pozwanego złożyli do niego świadectwa pracy, z których by wynikało, iż uprzednio pracowali u innych pracodawców i mają staż pracy uprawniający do urlopu w wymiarze 26 dni. Zgodnie z § 1 ust1 obowiązującego w momencie zatrudniania powodów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. (Dz.U. 1996.62.289 ze zm) w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika, pracodawca może żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie złożenia min. świadectw pracy z poprzednich miejsc pracy lub innych dokumentów potwierdzających okresy zatrudnienia, obejmujących okresy pracy przypadające w danym roku kalendarzowym, a zgodnie z ust 2 tegoż przepisu, osoba ubiegająca się o zatrudnienie może dodatkowo przedłożyć świadectwa pracy z poprzednich miejsc pracy, obejmujące okresy pracy przypadające w innym roku kalendarzowym niż rok, w którym pracownik ubiega się o zatrudnienie. Z przepisu tego wynika więc, że to pracownik, jeżeli chce wykazać, iż ma prawo do urlopu wypoczynkowego w wyższym wymiarze niż 20 dni, to sam ma złożyć do pracodawcy te dokumenty obejmujące okresy pracy przypadające w innym roku kalendarzowym niż rok, w którym pracownik ubiega się o zatrudnienie. Zatem, mając na uwadze powyższe, to stwierdzić należy, że skoro brak jest dowodów potwierdzających złożenie przez tych powodów u pozwanego pracodawcy dokumentów świadczących, że w momencie zatrudniania u pozwanego mieli oni staż pracy dłuższy niż 10 lat, to tym samym nie wykazali wtedy, że mają prawo do wymiaru urlopu w wymiarze 26 dni.

Zatem uznać należy, iż w roku 2017 proporcjonalnie za ten rok powód R. K. miał prawo do 12 dni urlopu wypoczynkowego, G. Z. i A.S. do 9 dni urlopu.

Pozwany nie wykazał w żaden sposób, że powodowie korzystali w okresie zatrudnienia z dni urlopu wypoczynkowego. Kodeks pracy ani też inne przepisy prawa pracy nie określają sposobu, w jaki pracodawca powinien potwierdzić pracownikowi udzielenie urlopu, zatem kwestia ta może zostać ustalona w regulaminie pracy lub wynikać z przyjętego u danego pracodawcy zwyczaju. Z akt sprawy nie wynika, aby w firmie pozwanego obowiązywały w tym zakresie jakieś uregulowania, ale to nie oznacza, iż tak winno być tj. aby pracodawca nie prowadził żadnej dokumentacji dotyczącej wykorzystywania przez pracowników urlopu wypoczynkowego. Wykorzystanie urlopu wypoczynkowego w naturze jest prawem pracownika, celem takiego urlopu jest wypoczynek i to pracownik występuje z wnioskiem do pracodawcy o udzielenie jemu takiego urlopu, a zgoda pracodawcy na skorzystanie z urlopu w terminie określonym we wniosku urlopowym jest niezbędnym elementem, bez uzyskania którego pracownik nie może skorzystać z przysługującego mu uprawnienia. Jak wyżej podniesiono, brak jest dowodów, że któryś z powodów z takim wnioskiem o udzielenie urlopu wypoczynkowego do pozwanego występował, a sam fakt, że pracownik danego dnia na listach miesięcznych nie dokonał wpisu co do miejsca pracy, rodzaju materiału, godzin, metrów, nie oznacza, że wtedy pracownik korzystał z urlopu wypoczynkowego.

Zatem w ocenie sądu, powód R. K. ma prawo do ekwiwalentu za 12 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, G. Z. i A. S. do ekwiwalentu za 9 dni niewykorzystanego przez każdego z nich urlopu wypoczynkowego.

Sąd wyliczył wysokość tego ekwiwalentu przyjmując, iż wynagrodzenie każdego z powodów stanowi kwotę 3500 zł i zasądził tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy na rzecz R. K. kwotę 1.928,32 zł, a na rzecz G. Z. i A. S. kwoty po 1325,72 zł; oddalił żądania tych powodów ponad te kwoty.

Nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności w pkt III, VI, IX i XII uzasadnia przepis art. 477² §1 kpc.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100k.p.c, który to przepis reguluje zasady rozliczania kosztów w postępowaniu w których zapadło orzeczenie uwzględniające zgłoszone roszczenie w części i tym samym nieuwzględniające roszczenia w pozostałym zakresie. Sąd stosując ten przepis, miał właśnie na uwadze to, że powodowie częściowo tj. w ok. 1/6 wygrali spór.